

Sygn. akt: I C 538/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Oksana Bida

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa M. A.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. A. kwotę 9557,84 zł (dziewięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt siedem zł 84/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 9257,84 zł od dnia 08.06.2020 r. do dnia zapłaty,

- 300,00 zł od dnia 01.07.2020 r. do dnia zapłaty

2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5050,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 836,89 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 538/20

UZASADNIENIE

Powód M. A. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 10.016,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.716,84 zł od dnia 8.06.2020 r. do dnia zapłaty, a także od kwoty 300 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej wynikającej z norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że w dniu 6.05.2020 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...), nr rej. (...), należący do powoda, sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną

pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanych odszkodowanie w łącznej kwocie 7.526,20 zł. Zdaniem powoda zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona, bowiem niezależny rzeczoznawca koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia określił na kwotę 17.243,04 zł, a zatem na kwotę znacznie odbiegającą od ustalonej przez pozwanego ubezpieczyciela. Wskazał, że kwota dotychczas wypłacona poszkodowanemu nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed feralnego zdarzenia z dnia 6.05.2020 r., jednocześnie rekompensacie winno podlegać poniesienie przez poszkodowanego powoda kosztów opinii niezależnego rzeczoznawcy w kwocie 300 zł.

Pozwany **Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.** przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem wypłacona dotychczas kwota odszkodowania zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, powód zaś nie przedstawił dokumentów potwierdzających poniesienie kosztu naprawy pojazdu w kwocie wyższej niż zrefundował ubezpieczyciel, a zatem nie udowodnił zasadności roszczenia. W ocenie pozwanego brak jest podstaw do rozliczenia szkody w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy, zaś naprawienie szkody nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego i musi mieścić się w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Pozwany podniósł, że przy ustaleniu wysokości należnego odszkodowania należy uwzględnić możliwy do uzyskania rabat na części zamienne w wysokości 20% i materiał lakierniczy w wysokości 40% oraz części zamienne alternatywne. Wreszcie, zdaniem pozwanego wiarygodność o zapłatę kosztów sporządzenia prywatnej opinii nie pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą z uwagi na nikłą moc dowodową tejsze wyceny.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6.05.2020 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...), nr rej. (...) należący do powoda M. A.. (dowód: okoliczności bezsporne)

Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 13.05.2020 r. zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanego jako częściową oraz przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 7.526,20 zł brutto.

(dowód: decyzja pozwanego z dnia 13.05.2020 r. – k. 13,

kalkulacja naprawy pojazdu z dnia 6.05.2020 r. – k. 14-18)

Poszkodowany, nie zgadzając się z wysokością wypłaconego odszkodowania, uznając przyznane odszkodowanie za zaniżone, zlecił niezależnemu rzeczoznawcy techniki motoryzacyjnej sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją z dnia 13.05.2020 r. koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 17.243,04 zł brutto. Koszt sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy na zlecenie poszkodowanego wyniósł 300 zł.

(dowód: opinia rzeczoznawcy P. M. – k. 20-25,

faktura Vat nr (...) – k. 26-27)

Powód domagał się kosztorysowego rozliczenia szkody. Pozwany zaproponował pozwanemu dopłatę odszkodowania w wysokości 150 zł, co nie zostało zaaprobowane przez powoda. (dowód: korespondencja między stronami – k. 19)

Uszkodzeniu w pojeździe powoda uległy takie elementy jak: błotniki przednie, zderzak przedni, osłony zderzaka przedniego, uchwyt lewy zderzaka przedniego, wspornik prawy zderzaka przedniego, reflektor prawy, dysze

spryskiwaczy, nadkole przednie lewe, wahacz lewy, amortyzator przedni lewy, felga przednia lewa, opona przednia lewa.

Szacunkowy koszt naprawy pojazdu uszkodzonego przy przeprowadzeniu technologicznej naprawy oraz zastosowaniu nowych części zamiennych oryginalnych O i uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę stosowanych na terenie rynku lokalnego zbieżnych z przyjętymi w kosztorysie powoda (100/100 zł netto) wynosi 18.002,22 zł. Oszacowana wartość przewyższa wartość wskazaną w kalkulacji powoda (17.243,04 zł – wartość ta pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody), a zatem koszt naprawy pojazdu wynosi w rozpatrywanym przypadku 17.243,04 zł (przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (klasa jakościowa O). Uszkodzone w zdarzeniu podzespoły nie były elementami innymi, niż oryginalne z logo producenta pojazdu. Możliwym jest przeprowadzenie naprawy pojazdu w warsztacie nieautoryzowanym, nieuzasadnionym zaś jest zastosowanie dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości (...) i (...).

Wysokość kosztów naprawy pojazdu po kolizji z uwzględnieniem średniej stawki rbg za prace naprawcze stosowane przez warsztaty nieautoryzowane oraz alternatywnych części zamiennych oraz z zastosowaniem rabatu 20% na oryginalne części zamienne i rabatu 40% na materiał lakierniczy wynosi 12.015,65 zł.

Zamontowanie części alternatywnych nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, ponieważ tego typu części nie gwarantują takich samych właściwości użytkowych jak części oryginalne.

Stawki za rbg przyjęte w kosztorysie powoda wynoszą 100/100 zł netto i mieszczą się w przedziale stawek stosowanych w warsztatach prosperujących na rynku lokalnym.

Przy uwzględnieniu rabatu 20% na części zamienne oryginalne, dostępnych części alternatywnych, rabatu 40% na materiał lakierniczy, stawki za rbg w wysokości 100/100 zł netto oraz potrąceniu 50% w stosunku do opon, koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 13.259,67 zł. (dowód: opinia biegłego sądowego M. P. – k. 84-150,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. P. – k. 171-185)

Pojazd marki V. (...), nr rej. (...) został naprawiony przez poszkodowanego w wybranym przez niego warsztacie. Naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody, ale stan techniczny pojazdu uległ pogorszeniu.

(dowód: przesłuchanie powoda w charakterze strony – k. 69-69v)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 6.05.2020 r. oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym do powoda. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonaniu przez powoda zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 7.526,20 zł, wypłacona poszkodowanemu tytułem odszkodowania. Bezspornym było wreszcie sporządzenie prywatnej opinii przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powodowi odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej dnia 6.05.2020 r. szkody w pojeździe, czego dowodem była zresztą zapłata na rzecz poszkodowanego kwoty 7.526,20 zł z tego tytułu, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powoda ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający

zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M. P., uznając, że stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że szacunkowy koszt naprawy pojazdu poszkodowanego przy przeprowadzeniu technologicznej naprawy oraz zastosowaniu nowych części zamiennych oryginalnych O i uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę stosowanych na terenie rynku lokalnego zbieżnych z przyjętymi w kosztorysie powoda (100/100 zł netto) wynosi 18.002,22 zł. Oszacowana wartość przewyższa wartość wskazaną w kalkulacji powoda (17.243,04 zł – wartość ta pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody), a zatem koszt naprawy pojazdu wynosi w rozpatrywanym przypadku 17.243,04 zł (przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (klasa jakościowa O). W ocenie Sądu na tej podstawie stwierdzić należy, że zaproponowane powodowi odszkodowanie w toku postępowania likwidacyjnego zostało znacząco zaniżone, albowiem to kwota 17.243,04 zł pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, nie zaś kwota 7.526,20 zł. Kwota 17.243,04 zł winna zatem stanowić podstawę do ustalenia odszkodowania należnego powodowi w przedmiotowej sprawie. Istotne z punktu widzenia wysokości należnego powodowi odszkodowania jest to, że uszkodzone w zdarzeniu podzespoły nie były elementami innymi, niż oryginalne z logo producenta pojazdu. W tym zakresie biegły sądowy wywiódł, że możliwym jest przeprowadzenie naprawy pojazdu w warsztacie nieautoryzowanym, nieuzasadnionym zaś jest zastosowanie dostępnych części zamiennych alternatywnych o jakości (...) i (...). Co istotne, zamontowanie części alternatywnych nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, ponieważ tego typu części nie gwarantują takich samych właściwości użytkowych jak części oryginalne. W tej sytuacji należało wziąć pod uwagę wyłącznie koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych (O). Sąd nie zaaprobował uwzględnionego przez biegłego sądowego wariantu kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem średniej stawki rbg za prace naprawcze stosowane przez warsztaty nieautoryzowane oraz alternatywnych części zamiennych oraz z zastosowaniem rabatu 20% na oryginalne części zamienne i rabatu 40% na materiał lakierniczy, wedle którego ów koszt naprawy wynosi 12.015,65 zł. Podobnie nie do zaakceptowania był wariant kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu rabatu 20% na części zamienne oryginalne, dostępnych części alternatywnych, rabatu 40% na materiał lakierniczy, stawki za rbg w wysokości 100/100 zł netto oraz potrąceniu 50% w stosunku do opon, wedle którego koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 13.259,67 zł. W ocenie Sądu uwzględnienie tych wariantów nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed szkody, zważywszy przy tym na okoliczność ustalonej przez biegłego sądowego wartości na kwotę 17.243,04 zł, która zdaniem biegłego jest adekwatna, a dodatkowo uwzględnienie owych wariantów dopuszczałoby naprawę pojazdu powoda bez zastosowania nowych części zamiennych oryginalnych O. Poza tym, co do rabatów na części zamienne i materiały lakiernicze, wynegocjowanych przez pozwanego wskazać należy, że rabat jest indywidualnym upustem w cenie, zatem ze swej istoty nie może wyznaczać rynkowej wartości/ceny danego dobra. Niewątpliwie również wykorzystanie w praktyce tych rabatów przez poszkodowanego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych musiałyby być dość kłopotliwe z uwagi na konieczność przeprowadzenia naprawy w pewnej „współpracy” z zakładem ubezpieczeń, przynajmniej na etapie zamawiania części i materiałów lakierniczych. Wreszcie, nie wiadomo jakimi cenami posługuje się dany punkt sprzedaży, z którym pozwany ma zawarte porozumienie, bowiem pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie. Dodatkowym argumentem, z powodu którego Sąd odrzucił wersję ustalonych kosztów naprawy pojazdu na kwotę 13.259,67 zł było uwzględnienie przez biegłego sądowego potrącenia 50% w stosunku do opon pojazdu poszkodowanego. Pozwany przy tym konsekwentnie podnosił, że z uwagi na uszkodzenie w pojeździe powoda wyłącznie jednej opony – biegły powinien uwzględnić wymianę obu opon przy jednoczesnym potrąceniu (...) 50% nieuszkodzonej opony. Takie stanowisko nie mogło spotkać się z uznaniem, konsekwencją czego było odrzucenie wariantu naprawy pojazdu powoda na kwotę 13.259,67 zł. Zdaniem Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, uwzględniając wskazany przez biegłego M. P. zakres uszkodzeń pojazdu poszkodowanego, z którego wynika uszkodzenie w pojeździe wyłącznie jednej opony,

należało przyjąć koszt naprawy tylko jednej opony, nie zaś wariant naprawy dwóch opon z uwzględnieniem potrącenia. Marginalnie wskazać należy, że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany naprawił pojazd i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002/7-8/103, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX nr 8894). Dostrzec również należy, że przypisanie bowiem poszkodowanym naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystali oni z usług droższych. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanych przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco). Obowiązek współdziałania poszkodowanego w żadnym razie nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień - w szczególności prawa wyboru sposobu naprawienia szkody, swobody decyzji co do napraw oraz wyboru dostawcy części. Poszkodowany ma prawo nabyć części w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich zakupu od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiązać się musi także z czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej reklamacji. Wreszcie - z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku.

W efekcie Sąd, uwzględniając powyższe, a przy tym wypłaconą kwotę odszkodowania, tj. 7.526,20 zł oraz koszt wymiany jednej opony, tj. 459,00 zł (cena zaakceptowana przez obie strony, wynikająca z kalkulacji naprawy pojazdu vide: k. 46) – uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 9.257,84 zł (17.243,04 zł – 7.526,20 zł – 459,00 zł). Podkreślić należy przy tym, że szkodą poniesioną przez poszkodowanego powoda był sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy.

Uwzględnieniu podlegało również roszczenie o zwrot kosztów sporządzenia ekspertyzy na zlecenie poszkodowanego, tj. o zapłatę kwoty 300 zł. Wysokość tej kwoty wynika z faktury VAT dołączonej do akt sprawy. Sąd uznał w tym kontekście, że wykonanie takiej ekspertyzy było uzasadnione, albowiem powód nie mógł w inny sposób udokumentować pozwanemu zasadności i wysokości zgłoszonych roszczeń. Kwota ta mieści się w ramach adekwatnego związku przyczynowego ze szkodą (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18.05.2004 r. III CZP 24/04, publ. OSNC 2004/7-8/117). Jednocześnie wskazać należy, że to na pozwanym ciążył obowiązek ustalenia wysokości odszkodowania we właściwej kwocie, gdyż to pozwany, jako profesjonalista podejmuje postępowanie dotyczące ustalenia stanu faktycznego spornego zdarzenia, zasadności zgłoszonych roszczeń i wysokości świadczenia. Wobec niewywiązania się przez pozwanego z tego obowiązku powód musiał skorzystać z opinii niezależnego rzeczoznawcy. Opinia prywatna posiada walor dowodowy jako dokument prywatny i w tym charakterze mogła zostać zaliczona w poczet materiału postępowania, a wskutek tego mieć znaczenie dla oceny innych dowodów zaoferowanych w sprawie. Wobec tego, że treść tej opinii była kwestionowana, ustalenie okoliczności sprawy wymagało wiadomości specjalnych, konieczne więc było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego (por. m.in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.11.2010 r., I CSK 57/10, Lex nr 688661). W szczególności dopiero opinia biegłego pozwoliła na stwierdzenie, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego zaniżył wysokość wypłaconego powodowi odszkodowania.

W związku z powyższym Sąd orzekł po myśli powołanych przepisów jak w pkt 1 sentencji na podstawie art. 805 § 1 k.c. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2021, 854), uwzględniając przy tym żądanie pozwu, zawiadomienie o szkodzie złożone przez poszkodowanego w dniu 6.05.2020 r., a także fakt wniesienia pozwu w dniu 1.07.2020 r.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (w zakresie odszkodowania ponad kwotę 9.257,84 zł), o czym Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, tj. o treść art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w kwocie 750,00 zł, koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika 3600 zł, poniesioną opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także kwotę 700 zł tytułem wydatków związanych ze sporządzeniem w sprawie opinii biegłego sądowego. Mając powyższe na względzie orzeczono jak w pkt 3 sentencji przy uwzględnieniu treści art. 98 § 1¹ k.p.c. Wniosek powoda o zasądzenie dwukrotności stawki minimalnej określonej w normach przepisanych nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem żądanie to było nieadekwatne do nakładu pracy pełnomocnika, a także charakteru niniejszej sprawy, która nie należała do kategorii skomplikowanych.

Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 836,89 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt 4 sentencji.